

פרשת וירא

כבוד למזוזה

'מי יסכים לעשות עבודה כזו בלי לקחת ממני הרבה כסף,' הרהר לעצמו גבריאל בשעה שניסה למצוא פתרון קל - ולא פחות חשוב מכך - זול, למשימה שלפניו.

היה זה כשרכש גבריאל בשעה טובה וילה גדולה המכילה למעלה מ-50 חדרים, וכיהודי שומר מסורת חיפש מי שיסכים לעבור מחדר לחדר, לטפס ולרדת במפלסי הווילה ולצאת לדלתות המרפסות - על מנת לקבוע מזוזות כשרות בכולן.

שומר מסורת אמרנו. ובכן, על המסורת שקיבל גבריאל מאביו שמר בכל משמר, אלא שלא תמיד התמצא בפרטים הקטנים המעניקים תוכן לאותו פולקלור ייחודי. לאחר שהפך רבות במחשבתו בנושא קביעת המזוזות מצא פתרון קל, זמין ו... זול!

הפיליפיני שעובד אצלו. קרא לו גבריאל והפקיד בידיו את המשימה. מקץ שעתיים ומחצה הגיע הלה מזיע, מתנשף ומלא סיפוק: "אדון, שמתי הכל במקום. אפילו אני לקחת החוצה מכל קופסה - תעודת אחריות..."

"אולי יש חמישים צדיקים בתוך העיר," מתחנן אברהם אבינו לפני השם לבל יחריב את סדום, "האף תספה ולא תשא למקום למען חמישים הצדיקים אשר בקרבה.?!"

אלוקים נענה לדבריו ומסכים. אם יהיו חמישים צדיקים סדום לא תיחרב. וכאן מתחיל מסע שכנועים ארוך מצד אברהם שמחפש 'מתחת לאדמה' שמה ימצאו בסדום ארבעים וחמישה, ארבעים, שלושים, אפשר שיהיו בה עשרה צדיקים, אולי אפילו תשעה...

לשווא. אפילו תשעה צדיקים - שביחד עם ריבונו של עולם - יהיו מניין, עשרה, לא נמצאו לרפואה. וסדום נחרבה.

נתאר לעצמנו, הרהר הגאון הצדיק רבי אליהו לופיאן זצ"ל בקול רם, שהיו בסדום עשרה צדיקים שבשלהם ינצלו כל בני סדום. עשרה אברכי כולל. האם היו תושבי סדום יודעים מאיזה גזר דין מוות ניצלו בשל אותם לומדי התורה שהגיבו עליהם?

מן הסתם שלא. לבטח אף היו מבזים אותם ומכנים אותם 'פרזיטים', 'אוכלי-חינם', 'דוסים' ושאר כינויי חובה (לא, זו לא טעות כתיב) שלצערנו מוכרים לנו היטב. אף לא אחד היה חושב לעצמו לנהוג כבוד במצילי חייו וחיי משפחתו מגזירה נוראית, שבאה בעקבות מעשי רשע כה רבים.

חז"ל בגמרא שואלים, כל הזמן אנו שומעים את הביטוי "אפיקורוס", או במטבע הלשון הרווחת היום "אפיקורס", מיהו אפיקורס זה? עונה רב יוסף תשובה מזעזעת: זה שאומר על תלמידי החכמים שלומדים תורה 'מה מועילים לנו החכמים? לעצמם הם לומדים.'

לומדי התורה שמקריבים כמעט את כל חייהם ללימוד התורה, מוותרים על הנאות העולם בחלקן הגדול, שיחם ושיגם הוא סביב דברי התורה וממנה מושפעים אורחות חייהם - הם המזוזות שלנו בעולם הזה.

לא מדובר כאן רק על אלו שהצליחו לנתק את עצמם מכל ענייני העולם הזה והם מוקדשים כליל לה. גם

פרשת וירא

בחור צעיר שבמקום לשחק כדורגל עוד שעה, במקום להשתעשע במשחק מחשב חדשני - שם פעמיו לבית המדרש ומשקיע עצמו בלימוד - גם הוא מזוזה שמגינה על בני עירו, תושבי ארץ ישראל וכל מיליארדי בני האדם בעולם מאסונות, צרות ומחלות.

זכינו בשבוע האחרון, בנסיבות מצערות וקשות מאוד אמנם, לחזות בכבוד התורה שלא נראה כמותו שנים רבות, שבקע באופן ספונטאני ממיליון יהודים שבאו לחלוק כבוד אחרון לראשון לציון, הגאון האדיר והמופלא מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל.

כלי התקשורת עסקו רבות בסוגיית חייו של האדם המורם הזה עוד בחיי חיותו. ניסו ללא הרף לפצח את סוד הכריזמה שלו, את הערצת ההמונים שגלשה ועברה מחיצות רבות בחברה הישראלית והעולמית ואת הרכנת הראש הגלובלית, שאירעה בלא תיאום מוקדם, מכל אלו שפגשו בו בימי חייהם.

אין בידינו הקטנטנים והפצפונים בכדי להגדיר את המלאך שחי בינינו בדמות אדם, אבל דבר אחד ניתן לומר בפה מלא:

הוא היה ה"מזוזה" שלנו...!

...הימצאותו של "הרב עובדיה" בינינו שמרה עלינו מהתדרדרות מוסרית, לימוד התורה שלו, שיעורי התורה שהשמיע לאלפים, החום ואהבת ישראל ששפעו ממנו ללא גבול כלפי כל אדם באשר הוא, כל אלו היו עבורנו מטריית הגנה רוחנית מפני גזירות קשות ורעות.

אחד הדברים המהותיים שהעיקו בתקופה האחרונה על ליבו של מרן רבינו עובדיה, היה הזלזול המופגן שרחשו מספר אנשים, שלצערנו הרב משפיעים במניפולציות על דעת הקהל, כלפי לומדי התורה שכביכול "אינם תורמים לחברה הישראלית מאומה."

את ה"מזוזה" האדירה כבר איבדנו לדאבון כל לב. את "תעודות האחריות" של שאר ה"מזוזות" אנחנו יכולים עדיין להחזיר לנרתיקיהן!

יהיו הדברים לעילוי נשמתו הטהורה.